

Upėtakius žiemą gaudau tik didesnių atšilimų metu. Kiek praktika rodo, kai šalta, nelabai jie ir kimba. Be to, ir nelabai malonu žvejoti: žiedai pasidengia ledu, ir tik nučiulpdamas ledą gali spiningauti. Jei atšilimas prasideda iškart po buvusių didelių pūgų, taip pat nesu linkęs upėtakiauti : sniego iki juosmens, kol nuo vienos rėvos iki kitos nueini, devyni prakaitai išpila, tad kokia gali būti kalba apie žūklės malonumą. Geriausiais metas upėtakiams gaudyti, kai pora dienų trunka atšilimas ir prieš tai smarkiai nesnigo. Jeigu reikėtų palyginti su kitais metų laikais, upėtakių gaudymą žiemą pavadinčiau gana sėkmingu. Beveik kiekvieną žūklę pasigauni bent po vieną upėtakį - aišku, negali pasigirti, kad rekordinį, bet tikrai “imamą”. Kalbant apie orus, geriausia situacija, jei žūklės metu staiga pradeda smarkiai snigti. Sakysim, būna kokia vieno - dviejų laipsnių šilumos temperatūra, ir staiga tarsi siena pradeda drėbti šlapias sniegas. Tada upėtakiai lyg pakvaišta. Nežinau, kaip kitaip galima būtų apibūdinti tokį upėtakių elgesį, kada jie išeina iš savo slėptuvių ir vaikosi masalą po visą upelį. Atsiveja, griebia, nepataiko, vėl griebia, kol užkimba. Šiaip, paprastu oru, upėtakiai nėra tokie aktyvūs kaip pavasarį. Jeigu spiningaudamas kokį kovo ar balandžio mėnesį niekad netraukiu blizgutės ar „voblerio“ pro tą pačią vietą daugiau kaip tris kartus, tai gruodžio pabaigos - vasario mėnesiais kartais tenka ilgiau “padrožti” įtartiną vietelę, kol galu gale išprašai upėtakį iš slaptavietės. Tikrai negaliu sutikti su tais, kurie teigia, kad upėtakiai žiemą beveik nesimaitina ir užkimba tik gindami savo teritoriją . Vienąsyk žiemą pagavau 31 cm upėtakį, ir vėliau jį išdarinėjęs skrandyje aptikau net 9 kūjagalvius. Vienas kūjagalvis vos tik upėtakį ištraukus iškrito iš galvos, kito uodega matėsi gerklėj atkabinant blizgę. Tai tikrai nebuvo vienintelis atvejis: sugaudavau pilnu skrandžiu upėtakių ir vėliau, todėl esu įsitikinęs, kad žiemą upėtakiai aktyviai maitinasi.

Pasižiūrėjęs į upėtakio skrandžio turinį , stengiuosi naudoti panašius į upėtakio auką „voblerius“. Tinka ir to paties kūjagalvio imitacija, ir kiti 6cm ilgio „vobleriai“. Kad „vobleris“ judėtų

kuo arčiau dugno, naudoju skęstančius modelius, bet jie turi vieną didelį trūkumą: gaudant akmenuotu dugnu upėse, tokiose kaip Ūla, labai greit sulūžta „voblerio“ liežuvėlis. Be „voblerių“ upėtakiams gaudyti dar naudoju tas pačias sukriukes kaip ir pavasarį: geltonu lapeliu raudonu kūneliu trečio numerio “bliufoksą” arba pirmo, gal antro numerio “Mepps aglia long” tipo sukriukę su raudonu lipduku. Kažkokio vieno “stebuklingo” masalo išskirti negalėčiau - viskas priklauso ir nuo vietos sąlygų. Jei vanduo aukštas, imi didesnę sukrę, kad giliau nertų ir galėtum ją pravesti prie pat dugno. Jei žemas - atvirkščiai. Gal tik vieną dalyką galėčiau išskirti - žiemą labai gerai suveikia raudonas akcentas. Spiningaudamas žiemą mažuose upeliuose, susiduri vien tik su upėtakiais - kitų žuvų pasitaiko labai retai. Kartais pasitaiko pagauti kiršlį, bet manyčiau, tai daugiau atsitiktinumas nei taisyklė.

Upėtakiai žiemą laikosi kiek gilesnėse vietose nei paprastai, duobėse arba iškart už slenksčio rėvų, kur dar nenurimusi srovė, bet jau pradeda staigiai gilėti, t.y. ant duobės krašto. Masalą žiemą stengiuosi traukti kuo lėčiau. Metu blizgę įstrižai pasroviui žemyn ir lėtai, lėtai traukiu, kol ji “užsiveda”, tada stengiuosi laikyti ją vienoje vietoje, kol srovė ištiesina valą ir prineša ją beveik prie pat kojų. Žiemą upėtakiai dažniausiai ir “stukteli”, kada blizgė sukdamasi būna toj pačioj vietoj arba vos, vos juda. Jeigu gaudymo zonoje po vandeniu žinai esant kokį kelmą ar kerplėšą, tai kaip tik ir stengiesi užlaikyti masalą, kad jis kuo ilgiau ten spurdėtų.

